

Obiols, l'antidependentista

Com a editor de Vilaweb Vic vaig tenir el privilegi -no puc dir el goig- d'assistir fa uns quants dies a un dinar amb eurodiputats, convidat per l'Oficina del Parlament Europeu. En aquesta mena d'actes s'hi aprenen coses interessants dels polítics i també dels periodistes. Els polítics hi solen mostrar la cara amable, tot i que alguna vegada més d'un s'ha sortit del guió i ens ha explicat què hem de publicar i quin titular hi hem de posar. Sense arribar a aquests extrems, hi ha polítics que, més que conversar, alligonen. Aquest és el cas de Raimon Obiols. Si més no del Raimon Obiols en ple declivi -com ell mateix es va voler definir- que va comparèixer al dinar.

L'excandidat a presidir la Generalitat, que ara representa el PSC a Brussel·les, no solament va parlar pels descosits, sinó que ho va fer barroerament tant per l'actitud acaparadora com pel vocabulari que va fer servir, farcit d'hòsties i de collons.

El moment estel·lar de l'eurodiputat Obiols va arribar quan va sorgir el tema de la independència. Com si li haguessin pitjat un botó, l'home va desplegar tot el seu arsenal, va assegurar que Catalunya no trobarà cap estat amic a la Unió Europea, va repetir el tòpic de la divisió de l'independentisme, va ridiculitzar polítics com López Tena o Oriol Junqueras i va fer mofa de les consultes independentistes. Per arrodonir la prèdica, després d'explicar la història i els mèrits del PSC i d'ell mateix, va formular a manera de paràbola la seva impagable teoria sobre la qüestió: Vet aquí que, ja fa molts anys, un dia els pobles d'Europa van jugar al joc de les cadires. "Qui es queda sense cadira, no té estat". Els catalans vam perdre i vam quedar-nos on som ara i on serem pels segles dels segles.

La independència, segons Obiols, ja no és possible i l'únic que hem de fer els catalans és treballar plegats per millorar les coses. I si no ens agrada ser dependents, podem fer com ell, ser **antidependentistes**. Simplement brillant!

Curiosament, aquestes grans revelacions no provocaven cap enrenou entre els comensals i quan el periodista Jaume Masdeu va fer un intent de canviar de tema, l'ínclit Obiols el va tallar sense miraments. En aquell moment em va semblar que jo no era qui per rebatre el senyor eurodiputat i me'n vaig anar quan encara xerrava. Possiblement em vaig perdre alguna altra perla sobre el nou moviment antidependentista, però jo ja en tenia ben prou.

Aquell home em va deixar una mica perplex. O bé estava realment en ple declivi o bé ens prenia a tots per babaus. Ell, tan llegit i coneixedor d'Europa, no sabia que el joc de les cadires s'ha reprès moltes vegades? Encara no s'ha adonat, reclòs al cementiri d'elefants de Brussel·les, que les coses estan canviant? Som molts fusters que ja anem fent la cadira nova.

Pep Comeres

Membre del Consell Assessor d'Osona per la Independència